

ELS CRÍTICS, UN CORCÓ QUE MINA EL PSOE MONOLÍTIC

Manifestar les dissidències

En el PSOE, la divisió del socialisme de Biscaia i la pressió indirecta de la UGT sobre el partit, han donat lloc a una nova etapa en el debat sobre el futur del socialisme que sempre sembla apuntar, però que mai acaba de desenvolupar-se fins a les últimes conseqüències.

J. Hernández

Ricardo García Damborenea, el fins fa uns mesos líder indiscutible dels socialistes de Biscaia, ara relegat pels seus propis companys, ha llançat una crida per a organitzar un corrent d'opinió dins el PSOE que es dirà Democràcia Socialista.

En la seua crida, que va prendre la forma de carta a Felipe González en un mitjà de comunicació privat, el dirigent socialista basc acusa la direcció del PSOE de no permetre el debat intern, d'ofegar totes les crítiques i de no impulsar la discussió sobre els problemes actuals en la societat espanyola per a arribar a acords sobre les solucions més desitjables.

Però el principal efecte de la crida de Ricardo García Damborenea ha estat el d'escandalitzar importants sectors del mateix PSOE pel fet d'haver-se produït en plena pre-campanya electoral i en un to qualificat d'excessiu.

No obstant, la carta del dirigent socialista basc al president ha aconseguit ja adhesions. Encara que, en un primer moment, altres dirigents del PSOE van ironitzar sobre l'organització d'un corrent integrat per una sola persona, des de fa unes setmanes Ricardo García Damborenea ha rebut mostres de solidaritat i suport per part d'algunes personalitats del partit que havien ocupat càrrecs d'importància, fins i tot en el govern.

En aquest darrer cas tenim l'ex-ministre d'Obres Públiques, Julián Campo, que ja s'havia alineat amb García Damborenea amb motiu del debat sobre el 14-D. Una altra de les persones que s'integraran en el corrent Democràcia Socialista és l'esposa de l'ex-ministre citat,

El corrent encapçalat per García Damborenea no té perfils ideològics clars.

Pilar Llopis, filla del que fou secretari general del PSOE, Rodolfo Llopis, desplaçat per Felipe González en el famós congrés de Suresnes.

La principal aportació al moviment desencadenat per Ricardo García Damborenea va d'ex-altos càrrecs del Ministeri d'Economia i Hisenda que havien ocupat càrrecs amb Boyer i que, en canvi i paradoxalment, són avui els principals crítics, des de dins del PSOE, de la política econòmica que porta endavant Carlos Solchaga des del govern socialista. Es tracta, principalment, de Luis de Velasco, ex-secretari d'Estat per a l'Economia i teòric d'una alternativa que defensa, amb la benedicció d'Alfonso Guerra, des del Programa 2000; i Juan Francisco Martín Seco, ex-alt càrrec d'Hisenda, destituït per discrepàncies amb Josep Borrell.

El moviment crític que ha anat organitzant-se al voltant d'aquests tecnòcrates que van fer les seues primeres armes

en el Ministeri d'Economia i Hisenda i al costat de Ricardo García Damborenea, no té perfils ideològics clars. El programa del nou corrent es basa en una afirmació genèrica de falta de democràcia interna, d'acusacions a la direcció socialista de no propiciar debats sobre els problemes existents i, per tant, tampoc l'elaboració des del partit de propostes sobre les millors solucions a aquests.

A l'acusació d'ofegament de les dissidències i de la falta de respecte per la llibertat d'expressió dins el PSOE, els integrants de Democràcia Socialista defensen una nova relació amb la UGT i una nova política econòmica, encara que no han fet, per ara, una proposta completament elaborada sobre aquesta necessària política econòmica alternativa.

Amb aquests pocs elements és difícil definir un corrent en el qual alguns dels seus dirigents s'autoproclamen socialdemòcrates. En qualsevol cas, Ricardo García Damborenea afirma que compta amb deu mil firmes de suport i que, en el pròxim congrés del PSOE, conquistarà una bona part de la direcció del partit.

Si això es produeix, García Damborenea els haurà fet l'ullet, a Felipe González i a Alfonso Guerra, els quals decidiren, fa temps, moure els peons per a derrotar-lo a Biscaia, on a les seues crítiques a la direcció del partit, el dirigent socialista biscaí unia unes posicions sobre el problema basc, de gran duresa amb els nacionalistes, que no casaven amb l'estratègia actual del socialisme governant, i aleshores, haurien d'admetre, els seus discursos, tradicionalment durs amb la direcció i corroborats ara per unes noves forces generades en tot l'estat. □